

грѣшкитѣ. Запримѣръ, нѣкой казва: Днесъ ходихъ съ кобилица за вода. Това изречение не е пълно — котлитѣ липсватъ, но се подразбиратъ. Кобилица безъ котли не може да носи вода. Както виждате, човѣкъ говори понѣкога непълно, но се подразбира. Отъ гледище на точния изразъ, той прави грѣшки. Значи, отъ гледището на обикновенитѣ разбирания една човѣшка постѣпка е права, но отъ по-високо гледище въ нея има нѣщо криво, неправилно.

И тъй, колкото по-неразуменъ е човѣкъ, толкова повече грѣши. Разумниятъ човѣкъ е досѣтливъ, лесно се ориентира. Будно е съзнанието на разумния. Погледнете ли го само, той разбира вече, какво трѣбва да прави и какъ да го направи. Казваме за този човѣкъ, че има разумно сърдце. Неговиятъ умъ се ръководи отъ сърдцето му. Наистина, ние виждаме, че човѣкъ учи съ удоволствие това, което обича. Щомъ не обича нѣщо, не може да го изучава. Значи, сърдцето потиква ума. Колкото по-разумно е сърдцето, толкова по-велики сж проявитѣ на ума.

Сега, като говоря за Божественото начало въ човѣка, нѣмамъ намѣрение да влагамъ нѣщо ново въ васъ, но обръщамъ вниманието ви върху това, което е вложено вече. Божественото е вложено въ всѣки човѣкъ. Негова задача е да работи върху себе си, да Го събуди и да се ползува отъ онова, което То носи въ себе си. Работете върху себе си, за да се прояви у васъ онова, което Богъ е вложилъ